

1

ของเยี่ยม

คิด...แก็ก!

เสียงสัญญาณดังมาจากเตาอบ เจย์จึงเดินไปเปิดและนำถาดคุกกี้ที่อบอยู่ภายในออกมา กลิ่นคุกกี้โชยมาหอมฟุ้ง ทำให้อัสโมวกับบิมที่จ้องเตาอบมาตลอดครึ่งอย่างดีใจว่า

"คุกกี้"

"อย่าเพิ่งจับครับ เราต้องพักให้มันเซตตัวก่อน" เจย์รีบพุดปรามเหล่าเด็กน้อยขณะวางถาดขนมอบลงบนเคาน์เตอร์ แล้วชายหนุ่มก็หันไปหยิบตะแกรงมาวางข้างๆ รอให้คุกกี้อยู่ตัวดีจะได้ย้ายไปพักบนนั้น

"ต้องรอนานไหม" บิมถาม

"ประมาณสองนาที่ครับ"

"แต่มันแข็งแล้ว ข้าขอกินก่อนได้หรือเปล่า" อัสโมวถาม

"ยังครับ ต้องเอาไปพักบนตะแกรงให้เย็นสนิทก่อนถึงจะกินได้"

เจย์ตอบ พลางเหลือบมองนาฬิกา เมื่อเห็นว่าครบสองนาที่ เขาจึงใช้ตะหลิวหน้าเรียบตักคุกกี้ชิ้นหนึ่งขึ้นมา แล้วดูใ้ฐานคุกกี้ว่าเนื้อมีสีเข้มเสมอกันไหม เพราะมันแสดงว่าเนื้อแป้งสุกดีแล้ว ก่อนจะตักคุกกี้ทุกชิ้นออกจากถาดอบไปผึ่งให้เย็นบนตะแกรง ขณะบิมบ่นว่า

"อบครึ่งหนึ่งได้ไม่เยอะเท่าไรเลย แค่นี้กินแป๊บเดียวก็หมด"

"นั่นเราก็อบเพิ่มอีกสิ คีโหม" เจย์ถาม

"คี!" สองเด็กน้อยคอบคอบพร้อมเพรียงกัน แล้วอัสโมวก็วิ่งนำไปที่โต๊ะอาหาร ซึ่งมีโถแบ่งคุกกี้กับที่ตักไอศกรีมวางอยู่

"ข้าขอตักแบ่งเองนะ!" อัสโมวชิงอาสา

"อัสโมวพี่โง่ ข้าก็อยากตักบ้างนะ" บิมรีบประท้วง

เจย์ที่เดินถือถาดคอบตามมาเลยหัวเราะ แล้ววางถาดคอบสองถาดที่จะเอามาหยอดแบ่งทำขนมรอบใหม่ลงบนโต๊ะ

"จ้ะตักกันคนละถาดแล้วกันนะครับ แต่ต้องสลับกันตักนะเพราะที่ตักมีอันเดียว"

"จ้ะข้าตักก่อน" อัสโมวเอ่ยพลางชูที่ตักไอศกรีมอย่างถือสิทธิ์

เจย์พยักหน้าแล้วปล่อยให้คุกกี้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยถูกไปก่อน

'ถามจริง มันสนุกตรงไหนเนี่ย' กิติมเอ่ย

'สนุกตรงได้กินนี่แหละครับผมว่า' เจย์ตอบ ขณะเดินมาปิดฝาเตาอบ แล้วกดคำสั่งวอร์มเตาอีกครั้ง

'แต่ขนมที่ส่งมาให้ทุกวันจนล้นห้องเนี่ยยังไม่พอเหรอ'

เจย์หันไปมองตรงมุมเคาน์เตอร์ที่ตอนนี้มีกล่องกระดาษบรรจุขนมมากมายวางกองอยู่ และก็ยังมิส่งมาให้อีกเรื่อยๆ ตลอดสองสัปดาห์นี้คอนแรกชายหนุ่มก็รู้สึกขอบคุณกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า EveryJay ที่ส่งของเยี่ยมมาให้เขา เพราะทุกครั้งที่ส่งมาอัสโมวกับบิมก็จะผละจากเขาไปสนใจขนม ไม่อย่างนั้นก็จะตามเขาแจ จนเขารู้สึกผิดที่ทำให้ทั้งสองคนเป็นห่วง

'แต่รู้สึกว่ามันจะมากเกินไป เอาไปแบ่งให้คุณอัสมาขาบ้าง คีโหมนะ' เจย์คิด ขณะได้ยินเสียงเปิดประตูห้องพัก เจย์หันไปมองก็ยิ้มทักทายว่า

"ไจ โซอี้ ส่งของรอบเช้าเสร็จแล้วเหรอ"

"อ้อ แต่เดี๋ยวก็ต้องออกไปอีก ทำคุกกี้เหรอ" โซอี้ถามพลาง

พยักพเหิดหน้าไปทางสองซีที่ใช้ที่ตัดไอศกรีมตัดแบ่งคุกกี้หยอดลงบน
ถาดอบ

"ใช่ ผมแกะสูตรจากคุกกี้ของคุณทรอย แต่แกะยังงี้ก็ไม่เหมือน
ทั้งที่คิดว่าแยกวัตถุดิบได้เกือบหมดแล้วนะ"

โซอี้หัวเราะ "มันเป็นสูตรลับของเขาหรือเปล่า แต่ถึงไม่เหมือน
สองคนนี้ก็ชอบโซอี้ไหมล่ะ"

เจย์ยิ้มกว้าง "ครับ ปั่นตลอดว่าคุณทรอยไม่เอาค่าจ้างมาให้สักที
ผมเลยต้องทำให้กินขาดตาทัพไปก่อน"

หญิงสาวพยักหน้า แล้วเดินไปล้มตัวลงนอนบนโซฟา เจย์มอง
เพื่อนสาวที่ตั้งแต่มาดูแลแผนกเคลิเวอร์ก็งานยุ่งทุกวัน เริ่มทำงานตั้งแต่
ประมาณสี่สิ่ กว่าจะได้พักก็ตอนสายๆ แล้วพอก่อนเที่ยงก็ต้องออกไปส่ง
ของอีกรอบ แต่ถึงอย่างนั้นโซอี้ก็ยังร่าเริงและมีแรงทำงานได้ทุกวัน

"เรื่องเรียนเป็นไงบ้าง เธอทำงานหนักอย่างนี้ เรียนทันหรือเปล่า"
เจย์ถามพลางยกถาดที่หยอดแบ่งคุกกี้เรียงไว้เต็มแล้วไปใส่เตาอบ

"ก็คินะ อีกเดี๋ยวจะเข้าช่วงสอบแล้ว ฉันต้องไปพิพเคอกลประมาณ
สองอาทิตย์ เจ้ามอเตอร์ไปแล้วละ เห็นว่าอาจจะให้แธ็กออกไปส่งของ
แทน" โซอี้ตอบพลางหลบตา ไม่นานหญิงสาวก็หลับผล็อยไป เจย์ก็ทำ
ขนมไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลือบมองนาฬิกาเห็นว่า ต้องเข้าทำงานกะเช้า
แล้วจึงหยุดมือ

"พอมันเย็นก็เก็บใส่โถเลยนะครับ ผมต้องไปทำงานแล้ว"

"จ๋าๆ พวกเราจะรอกินข้าวกลางวันนะ" อัสไมวพูคทั้งที่ยังเคี้ยว
ขนมเต็มปาก แล้ววิ่งมากอด บิมก็ผละจากการเรียงคุกกี้ แล้วกระโดดเข้า
มากอดเจย์เหมือนกัน

"อย่าทำเสียงดังจนโซอี้ตื่นล่ะ"

"ได้! เอ่อ ได้" อัสไมวตอบรับเสียงดัง แล้วนึกได้ว่าตัวเองทำเสียงดัง
เลยพูดซ้ำแต่ลดเสียงลงอย่างน่ารัก

เจย์ลูบหัวปีศาจน้อยเป็นการขอบคุณ ก่อนจะเดินออกจากห้อง

ลงไปที่ชั้นสอง เพียงแค่เขาย่างเท้าเข้าไปในร้านก็ได้ยินเสียงกรีดเบาๆ ชายหนุ่มชะงักเท่านั้นหนึ่ง แล้วหันไปมองต้นเสียง ก็พบว่าโต๊ะตรงมุมหน้าต่างได้จัดให้เป็นที่นั่งของหญิงสาวสิบกว่าคนที่จ้องเขาตาไม่กะพริบ จนเขาทำอะไรไม่ถูก เลยค่อยๆ ปล่อยให้ตามมารยาทของบริกรที่ดี ผลปรากฏว่าพวกเธอพากันหันหน้าแดงแล้วหันไปซุบซิบกัน

"ไหนๆ ก็เป็นแฟนคลับนาย คุณเองไปเลยแล้วกัน ถือว่าเป็นเซอร์วิซ" ซีราฟเอ่ยเมื่อเจย์เดินไปถึงลิฟต์ส่งของ

"แฟนคลับ? ของผมหรือครับ"

"ใช่ มาก่อนนายเข้ากะไม่ถึงสิบห้านาที นอกจากกลุ่มใหญ่ตรงนั้นก็มีตรงมุมห้องตรงนั้นอีก" ซีราฟเอ่ยพลางพยักพยึกหน้าบอกตำแหน่งเจย์มองตามแล้วคลี่ยิ้ม

"โห จักรวรรดิต้องรวยได้คิแน่เลย"

ซีราฟหันมามองหน้าเจย์

"ผมพูดอะไรผิดหรือครับ"

"ไม่ผิด แต่บางทีฉันก็คิดว่านายใกล้จะเหมือนมาสเตอร์วิคเข้าไปทุกทีแล้ว เหลือแค่หน้าเลื้อยอย่างเดียว"

เจย์อยากปฏิเสธ แต่เพราะขนมและอาหารส่งขึ้นลิฟต์มาแล้ว เขาเลยต้องล่ำเลียงของขึ้นรถเข็น แล้วเข็นรถไปเสิร์ฟให้ลูกค้าที่โต๊ะใหญ่ก่อน

"เอ่อ อาการบาดเจ็บหายดีแล้วหรือคะ" ลูกจ้างสาวคนหนึ่งที่เคยเพิ่งวางมิคซ์ฟรุตแพนเค้กตรงหน้าถามขึ้น

"ครับ ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะครับ"

ผิวหน้าคนถามแดงขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินเขาตอบ แต่เจย์ยังไม่ทันได้ถามว่า คนถามไม่สบายหรือเปล่า หญิงสาวอีกคนก็ถามว่า

"งานประมูลใบชาที่วาลการ์ คุณจะไปร่วมงานไหมคะ"

เจย์วางจานอาหารรายการสุดท้ายลงบนโต๊ะ แล้วถอยห่างออกมา ยืนประสานมืออย่างสุภาพพลางตอบว่า

"ยังไม่ทราบครับ พอดีมาสเตอร์ยังไม่ได้กำหนดตัวคนที่จะต้อง

ไปนะ เอ่อ..." ชายหนุ่มพยายามฉีกยิ้ม แล้วเอ่ยขอตัวอย่างสุภาพ

"รับประทานอาหารให้อร่อยนะครับ"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วเมื่อเจย์หมุ่นตัวเดินจากมา เสียงวิคว้ายก็ดังขึ้นจากหญิงสาวกลุ่มนั้น เจย์สะอึกโหยงแล้วหันไปมอง ก่อนจะโล่งอกนิดหน่อยที่ลูกค้าไม่ได้รีไทร์เพราะไม่พอใจอะไรเขา

โจแอนน์ที่เพิ่งพาลูกค้าไปนั่งที่โต๊ะข้างๆ เห็นเหตุการณ์นั้นเข้าพอดี ก็เดินมาคบไหล่เจย์ พลางเอ่ยกลั้วหัวเราะว่า

"เดี๋ยวนี้หัดโปรยเสน่ห์หน่อย"

เจย์ส่ายหน้า "เปล่าจะครับ"

โจแอนน์หัวเราะพลางยกคิ้วไปทางซีราฟที่กำลังรับออเดอร์จากลูกค้า แล้วพูดว่า "เอาน่า ทำให้ได้เหมือนหมอนั่นแล้วกัน จะได้มีลูกค้าประจำเยอะๆ"

เจย์มองซีราฟแล้วถอนหายใจยาว ช่วงเวลาเช้าเป็นช่วงเวลาที่มียลูกค้าประจำมากที่สุด ลูกค้าส่วนใหญ่ก็คือชาวเมืองหรือคนทำงานที่เลิกงานตอนเช้ามืด เจย์สังเกตมาสักพักใหญ่แล้วว่า ลูกค้าที่มาส่วนใหญ่ ถ้าไม่ใช่ชาจร ก็จะเป็นแฟนคลับของรุ่นพี่ซีราฟบ้าง รุ่นพี่โจแอนน์บ้าง แต่คนที่มียลูกค้าประจำติดมากที่สุดก็คงเป็น...

'มาสเตอร์' เจย์คิดพลางมองไปยังเคาน์เตอร์ซึ่งที่นั่งเต็มแทบทุกวัน

มาสเตอร์เคยตั้มักจะยิ้มและทำทุกอย่างได้งดงามเสมอ ช่วงนี้เจย์เริ่มฝึกอะบลาหมินอย่างจริงจัง เขาเลยชอบสังเกตมาสเตอร์อยู่บ่อยๆ แล้วเขาก็เพิ่งค้นพบว่า รอบตัวมาสเตอร์เต็มไปด้วยละอองของทรายแห่งชีวิต เจย์ไม่แปลกใจแล้วว่า ทำไมถึงไม่มีใครกล้าหาเรื่องกับร้านน้ำชาวิภวเรย์จริงๆ!

เสียงกระดิ่งดังมาจากเคาน์เตอร์ เจย์เลยเดินไปปรับเครื่องคีมที่มาสเตอร์ซิงเสร็จ

"เดี๋ยวเตรียมโต๊ะตรงมุมซ้ายให้ลูกค้าประจำด้วยนะเจย์"

"ครับ? ลูกค้าประจำ..." เจย์ถามแล้วมองตำแหน่งโต๊ะที่มีไว้สำหรับลูกค้าประจำก็นึกได้ว่า "ท่านโรนัลจะมาหอรอครับ"

เดี๋ยวก่อนหน้า เจย์เลยค้อมศีรษะแล้วนำน้ำชาไปเสิร์ฟลูกค้า ก่อนจะเดินไปยังโต๊ะที่โรนัลเคยจองเอาไว้เสมอ ซึ่งลูกค้าที่นั่งอยู่ก็ลุกพอดี เจย์รีบเก็บและเตรียมจัดโต๊ะใหม่ เมื่อจัดโต๊ะเสร็จก็ได้ยื่นพีจีแอนนท์ทักทายลูกค้าคนสำคัญพอดี

"วันนี้คนเยอะเป็นพิเศษเลยนะ โจแอนน์"

"ค่ะ ท่านโรนัล โต๊ะเตรียมไว้ให้แล้วค่ะ" โจแอนน์ตอบรับ แล้วก็นำชาขรามายังโต๊ะประจำที่เจย์จัดไว้ เจย์สบตากับโรนัลแวบหนึ่ง แล้วค้อมศีรษะให้ อย่างนอบน้อม

"ไง เจย์"

"อรุณสวัสดิ์ครับ" เจย์ทักทายไปตามธรรมเนียม เพราะไม่รู้จะตอบรับคำทักทายอีกฝ่ายด้วยคำพูดอื่นอย่างไรดี

โรนัลยิ้ม "ได้ข่าวว่าได้รับบาดเจ็บในงานเบลเทนที่คาร์คิสเธอ"

"แค่อ่อนแรงเท่านั้นครับ ไม่ได้เป็นอะไรมาก" เจย์ตอบขณะมองชายชราทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้

ไม่รู้เจย์คิดไปเองหรือเปล่า เขารู้สึกว่าผู้ชายตรงหน้าอ่อนแอลงกว่าวันงานเลี้ยงน้ำชาฉลองหมั้นของโซอี้ไม่น้อย แต่เพราะลูกค้าสาว ๆ ที่โต๊ะใหญ่ต้องการสั่งอาหารเพิ่ม ชายหนุ่มเลยต้องเอ่ยขอตัว จนกระทั่งโรนัลกินอาหารเข้าเสร็จ แล้วยกมือเหมือนต้องการสั่งอะไรเพิ่ม เจย์ถึงได้เดินกลับไปหาเขา

"อาหารเข้าเป็นอย่างไรบ้างครับ ต้องการอะไรเพิ่มหรือเปล่า"

โรนัลมองเจย์นิ่ง เจย์ก็มองตอบและคิดว่าอีกฝ่ายคงอยากสั่งของหวานเพิ่มละมั้ง แต่สิ่งที่ออกจากปากชายชรากลับไม่ใช่อย่างที่เขาคิด

"เห็นว่าบาดเจ็บเลยเตรียมของเย็บมาให้ รับไปสิ"

กล่องไม้ที่ประทับตราร้านขายยาชื่อดังของเมืองสเปลเลียปรากฏขึ้นพร้อมๆ กับบาร์เรียร์ของกิติม เจย์กะพริบตามองของเย็บแล้วเพ่ง

มองเก้าอี้ว่างเปล่าซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโรนัล จึงเห็นว่ากล่องไม้ของร้านยานั้นไม่ได้ลอยอยู่ได้เอง แต่อยู่ในมือปีศาจคนหนึ่งที่นั่งบนเก้าอี้ตัวนั้น

'มันชื่อ ซิมิเนียร์ ระวังค์วัย' กิติมเอ่ย

เจย์รับคำในใจ เขาเอื้อมมือไปรับกล่องของเยี่ยมนั้นมาแล้วเอ่ยว่า

"ขอบคุณมากครับ"

"เป็นวิตามินบำรุงร่างกาย ถ้าคุณสุขภาพดี ไลค์ก็ออกเฟสคิวครั้งนึงสนุก" โรนัลเอ่ย

คำว่า 'วิตามิน' ทำให้เจย์หวาดเสียวทันที เพราะครั้งก่อนโรนัลฝากสเปลเอาวิตามินมาให้โซอี้ ก็เล่นเอาโซอี้หลับไปหลายวันเลย แต่เพราะเป็นของเยี่ยมจากผู้สูงวัย เจย์เลยต้องรับไว้และก้อมีรีซะขอบคุณอีกครั้ง แล้วถอยห่างออกมาเพื่อให้ลูกค้าคนสำคัญลุกขึ้น

"ขอปใใจมากที่ดูแลโซอี้"

"โซอี้ดูแลผมต่างหากครับ" เจย์แย่งพลางเดินไปส่ง จนมาถึงประตูร้าน โรนัลก็หันมาพูดว่า

"ถ้าคุณรับทำงานในฮอปกินส์ คุณจะเป็นตัวเลือกแรกแท้ๆ"

"ครับ?" เจย์ทวนถามอย่างงุนงง

โรนัลสบตาเจย์นิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวเดินไปที่บันไดพร้อมกับพูดทิ้งท้ายว่า

"ถึงจะมีพลังสูง แต่ฉันคงยอมให้โซอี้แข่งงานกับคนอายุสั้นไม่ได้หรอก"

"ไรโค" เจย์เรียกรุนเพื่อส่งกล่องของเยี่ยมจากร้านขายยาไปยังห้องพักของเขา แล้วเดินกลับเข้าไปในร้านและทำงานต่อ จนกระทั่งใกล้จะหมดเวลาของกะเช้า เจย์ก็ส่งลูกค้าคนสุดท้ายออกจากร้านได้เรียบร้อย

"เหนื่อยน้อยนะเจย์ วันนี้ลูกค้าเรียกนายบ่อยมาก" ซิราฟเอ่ยแถมเข้าพลางตบไหล่รุ่มนึ่งอย่างให้กำลังใจ

"เขาสั่งอาหารกันเยอะมาก จนผมคิดว่าน่าจะกินไม่หมด บางคนก็ดูเหมือนป่วยด้วย หน้าแดงตลอดเวลาเลย ไม่รู้เป็นไข้หรือเปล่า"

พอได้ยินเจย์สันนิษฐานอาการของลูกค้าสาว ๆ ที่เป็นแฟนคลับ
อย่างนั้น โจแอนน์ก็หัวเราะก๊ากอย่างกลั่นไม่อยู่

"ป่วยอะไรกันล่ะ เขาเงินนายต่างหาก เนอะซีราฟ"

รุ่นพี่หนุ่มพยักหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่องไปพูดกับโจแอนน์ว่า

"เอ่อ ตอนขา กลับขอแวะร้านเครื่องเขียนหน่อยได้ไหมโจแอนน์
ฉันอยากซื้อสีเพิ่ม"

"ได้สิ ก็นายเป็นคนซีจรรย์ยานี้ ฉันนั่งซ้อนท้ายเองสบายมาก"

เจย์มองสองรุ่นพี่หนุ่มสาวที่ดูเหมือนจะตัวติดกันตลอดเวลา พวก
เขาคุยกันระหว่างเดินลงบันไดไป ตอนแรกเจย์จะตรงกลับห้องพักเลย แต่
พอเห็นแมทธิวยืนแฮมเบอร์เกอร์ให้ทรอสอยู่ตรงทางเดินเลียบหน้าผา
ชายหนุ่มก็เปลี่ยนใจเดินตรงไปหาแมทธิว ทรอสที่กำลังเคี้ยวอาหารอย่าง
เอร็ดอร่อยจึงหันมามองเขา

"หลังงานเบลเทนก็ไม่ได้เจอกันเลยนะครับ" เจย์ทัก

"เพิ่งกลับมาปะ"

"คุณแมทธิวอยู่ที่คาร์คิสตลอดเลยงั้นหรือครับ" เจย์ถามอย่างแปลก
ใจ

แมทธิวยกถ้วยน้ำชาที่ทำด้วยกระดาษขึ้นจิบแล้วพยักหน้า

"ใช่ คนที่นั่นไม่พอ เลยถูกสั่งให้อยู่ต่อ คนเยอะก็เลยยิ่งเรื่องมาก
กว่าจะได้กลับ น่าเบื่อสุดๆ"

เจย์มองสีหน้าคนเปื้อนแล้วก้มลงมองทรอสที่พอกินแฮมเบอร์เกอร์
หมดก็ขยับเข้ามาคลอเคลียอยู่รอบขาของแมทธิว

"เพราะอย่างนั้นทรอสก็เลยตามติดคุณไม่ห่างสินะครับ เพราะตอน
คุณไปคาร์คิสมันถูกทิ้งให้อยู่ที่นี่ตลอด"

"ใช่ นี่เลิกงานแล้วหรือ"

"ครับ แล้วคุณแมทธิมาซื้อขนมปังเฉยๆ หรือว่ามารอโซอี้ด้วย"

"ทำไมฉันต้องรอซียเด็กนั้น"

"ก็...เอ่อ งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ พวกอัสโมวคงรอกินข้าวอยู่"

แมทธิวพยักหน้า แต่ก่อนเจย์จะหมุนตัวเดินไป แมทธิวก็เอ่ยขึ้น
ก่อนว่า

"โรนัล ซิมป์สัน มาทำอะไรที่นี่"

"อา มากินอาหารเช้าเหมือนเดิมครับ คุณแมทเจอท่านหรือเปล่า"

"ก็หยุดทักทายกันนิดหน่อย เผอิญฉันเดินสวนกับรถเขา ถ้าไม่มี
อะไรก็ไปเถอะ"

เจย์ค้อมศีรษะให้แล้วเดินห่างออกไป เขามาเจอมิวท์ที่ถือกล่อง
อาหารกลางวันมานั่งกินที่เก้าอี้ไค์บันโคพอคิ

"อ้าว เจย์ ฉันนึกว่านายขึ้นไปกินข้าวแล้วนะเนี่ย"

"พอดีเจอคุณแมทที่หน้าร้านเลยแวะไปทักทายนะครับ"

มิวท์ที่กำลังอ้าปากจะจับส้อมที่มันเส้นสปาเกตตีเข้าปากจึงชะงัก
ไป แล้วถามว่า "เขากลับมาแล้วหรือ โฮ ใช้เวลานานเหมือนกันนะเนี่ย"

"ใช้เวลาอะไรหรือ"

มิวท์เคี้ยวอาหารแล้วกลืน ก่อนจะตอบว่า

"ฉันพึ่งข่าวอยู่ เห็นว่ามีการเรียกกระคมคนไปช่วยฟื้นฟูเมืองคาร์คิส
ประเมินแกระยะเวลาเก็บกวาดก็นานแล้วละ น่าสงสารนะ"

"จริงครับ น่าเศร้า เคี้ยวผมไปกินข้าวก่อน"

"อ้อ แล้วเจอกัน"

เจย์หมุนตัวเดินต่อ พลังคิดถึงคำพูดของอัสรูโซ่ที่พูดกับเขาที่
โรงพยาบาล

'เจ้าคือคำเฉลย'

'หมายความว่าอะไรนะ' เจย์ครุ่นคิดอย่างไม่เข้าใจ

'ก่อนคิดเรื่องนั้น เจ้าคิดเรื่องนี้ก่อนไหม' กิดิมขัด

เจย์เลยเงยหน้าจากเก้าอี้ที่ก้าวขึ้นบันไดทีละขั้น ชายหนุ่มเห็นว่า ที่
หน้าประตูห้องพักของเขามีจดหมายสีแดงที่กระพือปีกสีเพลิงเพื่อรักษา
ระดับการบินของตัวเองอยู่

กึก

เจย์ก้าวขึ้นมายืนเผชิญหน้ากับจดหมายซึ่งเมื่อปีที่แล้วเขาได้รับมาจากวิท แต่ตอนนี้ดูเหมือนมันจะถูกส่งตรงมาหาเขาเลย

"บัตรเชิญเข้าแข่งโล่ศักร์ของปีนี้สินะ" เจย์พิมพ์แล้วยื่นมือไปแตะจดหมายปีกสีเพลิง ทันใดนั้น ปีกสีเพลิงของเจ้าจดหมายสีแสดก็ลุกฟืบ! มันเผาจดหมายฉบับนั้นจนกลายเป็นวงแหวนเปลวไฟ เจย์ยื่นมือซ้ายเข้าไปในวงแหวนนั้นอย่างรู้งาน มันหดรัดรอบข้อมือเขา แล้วซึ่มลงไปใต้ผิวหนัง ทิ้งไว้เพียงรอยสลักของเปลวเพลิงสีแสด และ...

วืง! ฟืบ!

อยู่ๆ กระดาษสีแสดอ่อนก็พุ่งออกมาจากอากาศอันว่างเปล่า เจย์เกือบรับมันไว้ไม่ทัน เมื่อตั้งตัวได้ชายหนุ่มก็ก้มลงอ่าน แล้วดวงตาก็เบิกโตขึ้น ขณะกิดิมถอนหายใจอย่างระอา

'มีเรื่องยุ่งอีกแล้วละสิ'

2

กติกา

"โห กติกาปีนี้เล่นโหดแบบนี้เลยเหรอ" แอ็กเอ๋ยพลางไล่สายตาอ่านข้อความบนกระดานสีแดง ขณะที่รอเจ้กินอาหารกลางวัน

"แอ็กไม่ได้รับเหรอ" เจ้ถาม พลางมองข้อมือของเพื่อนที่ไม่มีสัญลักษณ์โล่ครึ่งปรากฏอยู่เหมือนเขา

"เพราะฉันไปขึ้นทะเบียนใหม่ว่าเปลี่ยนไปฝึกศาสตร์แห่งอัลฮาคิมแล้วนะ เลยไม่ต้องลงแข่งโล่ก็ออกอีกแล้ว มีวทก็ด้วย ว่าแต่นายจะเอาอย่างไร" แอ็กถามพลางยื่นจดหมายสีแดงคืนให้เจ้

"ผมต้องลงแข่ง แต่ว่า..." เจ้ก้มลงมองกติกาการแข่งขันปีนี้ แล้วถอนหายใจยาว

"นายต้องหาลูกทีมมาเข้าร่วมอย่างน้อยหนึ่งคน ซึ่งต้องไม่ใช่คนในสังกัดเดียวกัน ถึงจะถือว่าผ่านภารกิจที่หนึ่ง และเขาเริ่มคัดคนกันตั้งแต่ก่อนเริ่มเฟสคิวบ์ นี่เบ๊องบนคิดอะไรอยู่ เอ หรือเพราะนายเป็นแม็กซ์ลิสต์ที่ต้องมาเข้าร่วมแข่งขันด้วย พวกเขาก็เลยตั้งกติกานี้ขึ้นมารับมือนายโดยเฉพาะ เพื่อป้องกันความเหลื่อมล้ำกันนั้นเหรอ ก็ไม่น่า..."

เจ้ห่อไหล่ อัลโมวจึงวิ่งมาเกาะขาเจ้แล้วพูดว่า "ให้ข้ากับบิมช่วยสิ ชนะแน่นอน"

"สปีริตไม่ถือว่าเป็นลูกทีมครับ"

บิมเอียงคอ "งั้นก็ไม่ต้องแข่งสปีเจย์ แพ้ตั้งแต่รอบแรก แล้วเรา
ไปเที่ยวเล่นกัน"

ตอนแรกเจย์กังวลว่า คงต้องแพ้ตั้งแต่ก่อนเริ่ม เนื่องจากแทบ
เป็นไปได้เลยที่เขาซึ่งเพิ่งเรียนรู้เวทมนตร์จะหาคนที่ไม่ใช่สังกัดเดียวกัน
มาร่วมทีม แต่พอลึกตามคำพูดบิม เขาก็เริ่มรู้สึกโชคดียิ่งขึ้นหน่อยที่
กรรมการตั้งกติกาอย่างนี้

"ไม่ได้นะ ถ้าอย่างนั้นร้านวิทาเรียของเราจะเสียผลประโยชน์นะสิ
ถ้าชนะคันสังกัดก็จะได้รับค่าลดหย่อนด้วยนะ มาสเตอร์ไม่มีทางยอม
หรอก" แอ็กคับฝันเจย์ เจย์เลยได้แต่ยิ้มจืด

"ลองขอคุณร้อยปีไหม เขาห้ามแค่สังกัดเดียวกัน แต่ไม่ห้ามว่ามา
จากอาจารย์เดียวกันนี่นา" แอ็กเสนอ

"จริงด้วย งั้นเดี๋ยวผมถามพี่อัสตอนเช้าจะดีกว่า" เจย์เอ่ยอย่างมี
ความหวังขึ้นนิดหน่อย แล้วหันไปกินอาหารต่อจนเสร็จ เขาจึงเริ่มเก็บจาน
ขณะที่แอ็กยังพูดต่อว่า

"จริงๆ กัลคีในเมืองเราก็มีหลายคนที่น่าสนใจนะ นายอยากลอง
ให้ฉันช่วยประกาศหาลูกทีมคุณไหมละ เคียวฉันไปบอกพรรคพวกที่อยู่ใน
กลุ่มกัลคีให้"

"เอ่อ ยังไม่ต้องดีกว่าครับ ผมก็ได้สนิทกับพวกเขาด้วย"

แอ็กขมวดคิ้ว "ฮือ! ไม่ต้องเกรงใจ มันต้องรีบแล้วนะ การฟอร์ม
ทีมโดยใช้สมาชิกที่ไม่สนิทกันและมีเวลาจำกัดแค่เดือนกว่าๆ แบบนี้ ยาก
ตรงที่ทุกคนในทีมไม่เข้าหากันเนี่ยแหละ ยิ่งรวมทีมได้เร็วเท่าไร นายก็จะ
มีเวลาฝึกซ้อมมากขึ้นเท่านั้นนะ"

เจย์วางจานทั้งหมดลงในอ่างล้างจานแล้วถอนหายใจ เขาอยากได้
เพื่อนร่วมทีมเร็วๆ แต่เขาก็ไม่มั่นใจว่าจะเข้ากับคนที่เขาไม่สนิทด้วยได้

'ถ้าเป็นคุณร้อยก็ยังไม่สนิทหน่อย...'

"แฟนทอมไง เราไปขอให้แฟนทอมช่วยไหม!" อัสโมวยกมือเสนอ

ความเห็นบ้าง

เป๊ะ!

เอ็กคิคนิ้วเสียงดัง แล้วอ้อมอัสโมวขึ้นเหวี่ยงอย่างถูกใจ

"โห ใช้ได้นี่อัสโมว กติกาเขาไม่ได้ห้ามว่าต้องเป็นพอมคสายไหน
คังนั้นก็ได้ทั้งหมด"

เจย์สายหน้า

"ในจดหมายนี้แจ้งว่า สมาชิกร่วมทีมมีได้ 2-5 คน แต่อายุของ
สมาชิกรวมกันแล้วต้องไม่เกินสองร้อยปีครับ แล้วคุณแฟนทอม...ผมว่า
น่าจะเป็น"

เอ็กกับอัสโมวคอตก เจย์เลยปლობว่า "เคียวเราถามคุณรีบก่อน
ดีกว่า ถ้าได้ ผมก็คงจับคู่กับคุณรีบเลย"

"เอาตามนั้น เคียวฉันจะไปตลาด นายจะเอาอะไรไหม" เอ็กถาม
พลางปล่อยอัสโมวลง แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าสะพายที่เขาเอามาไว้บน
โซฟาตั้งแต่แต่งตัวเสร็จแล้ว

"ไม่ครับ จะไปหาวัตถุดิบมาทำเมนูใหม่เหรอกครับ"

"ใช่ มีวัตถุดิบนำมาก่อนกั่วนึงละ แร่ของหมอนั้นขายดีมากเลย
ในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันเลยจะคิดเมนูของหวานไปสู้ เคียวทำมาให้ชิม
นะ"

เจย์ยิ้ม "สู้ๆ นะครับ ผมจะรอชิม"

"พวกข้าด้วย" อัสโมวชูมือขอร่วมด้วย บิมเองก็พยักหน้าหงึกๆ

เอ็กเลยยกมือไปโยกหัวเข้าสองแสบอยู่หลายที แล้วเดินออกจาก
ห้องไป เจย์เก็บล้างเสร็จก็เห็นอัสโมวกับบิมเตรียมตัวจะออกไปฝึกพลัง

"เจย์จะไปด้วยไหม" บิมถาม แต่เจย์อยากฝึกอะบลามีลिनก่อน เขา
เลยสายหน้า

"บิมกับอัสโมวไปเถอะ อย่าฝืนจนเกินไป แล้วก็อย่าให้บาดเจ็บนะ"

"อ้อ ข้าจะดูแลอัสโมวเอง"

"ข้าต่างหากที่คอยดูแลบิมตลอด เอ้อ วันนี้เจ้าพวกนั้นจะเตรียม

ขนมอะไรมาให้เราเนอะ ผีกเหนียวๆ จะได้กินของอร่อย" อัสมิมาเอ่ยพลางเปิดประตูห้องเดินออกไป

"เจ้าต้องผีกให้ได้ตามเป้าก่อน ไม่อย่างนั้นข้าไม่ให้เจ้ากินขนมนะ"

"โหย บิมซึ้ง"

เจย์มองคามสองเด็กน้อยของเขาเดินลงบันไดไปแล้วคลี๋ม แม้จะพูดนั้นพูดนี้แย่งครู่ผีกตลอด แต่อัสมิมาก็พยายามทำตามตารางผีกของบิมทุกอย่าง จนตอนนี้เจย์รู้สึกได้เลยว่า พลังรอบตัวของอัสมิมาเปลี่ยนไป

'พอเชื่อมต่อพลังได้เสถียรขึ้น ร่างกายของอัสมิมาก็จะเลือกใช้พลังได้อย่างเหมาะสม ค่อยสมกับเป็นปีศาจอัสมิมาหน่อย' กิติมเอ่ยขณะเจย์ปิดประตู

"แต่ถ้าคุณรีบไม่สนใจจะร่วมทีมกับเราจะทำยังไงดีล่ะ" เจย์พึมพำอย่างกังวล แต่พอเริ่มผีกอะบลามีลिनกับลูกเต้าของมาสเตอร์เดียตี้ เขาก็เลิกคิดเรื่องนั้นไปโดยปริยาย

"ที่นี่เธอ" อัสมายาถามพลางก้มมองลงจากหน้าผาที่มูซอลยืนอยู่

"ใช่ หมาจจากที่นี่ก็หมดแล้ว" มูซอลตอบ

"ดี ข้าอยากกินเค้กของพิคจะแย่แล้ว"

ปีศาจสาวบอกแล้วทั้งตัวคืบลงจากหน้าผา โดยไม่ยื่นมือหรือโยกย้ายร่างกายไปหาที่ยึดเกาะเลย จนกระทั่งดวงคาสีแดงของอัสมายาแปลงประกายเจิดจ้า เธอก็คว้าเอาแ่งหินแล้วค่อยๆ ปีนกลับขึ้นไปเล็กน้อย ตรงนั้นมีชอกหินที่มีเธอพอจะยื่นเข้าไปได้อยู่

หมับ! เปรี๊ยะ!

ปีศาจสาวล้วงมือเข้าไปจับของบางอย่างในชอกหิน และทันทีที่เธอดึงมันออกมา เจ้าสิ่งนั้นก็เริ่มปริแตก อัสมายานำมันใส่ปากทันที

"ง่ำๆ อืม ไม่เห็นอร่อยเลย" อัสมายาบ่น ขณะเคี้ยวพลางเช็คปาก แล้วกระโดดไต่ไปตามแ่งหินเพื่อกลับขึ้นไปหามูซอลที่ยืนมองคงควาบน

ท้องฟ้า

มุซอลสบตาปีศาจเจ้ากระดูกของเขานิ่ง อัสมายายิ้มกว้าง

"คามสัญญาณะมุซ เก็กร้อยปอนด์"

"ได้ แต่ต้องแบ่งกินสิบวัน" มุซอลย้าข้อตกลง

อัสมายายกไหล่ "คามนั้น"

พอได้ยินคังนั้นมุซอลจึงยิ้ม แล้วยกมือจับหัวเด็กน้อยของเขาโยกไปมา

"นั่นก็กลับกันเถอะ" ชายหนุ่มเอ่ย แล้วเดินกลับไปที่รถยนต์ เมื่อประศุรถปิคลง รถยนต์ที่ควรจะแล่นอยู่บนถนนก็ลอยขึ้น แล้วอัสมายาก็ดึงเอาระบอมน้ำซาร้อนออกมาเทดื่ม ปีศาจสาวบ่นจิมว่า

"รสชาติมันแย่มากจริงๆ ยิ่งไปทำยาๆ ที่เก็บไว้มีคชัคแบบนี้ละ คุณภาพวิญญานยิ่งแย่มาก"

"มันเป็นไฟตายของนอร์ท เลือกว่าที่ชอบมากนั้นก็คงไม่ได้หรอก" มุซอลเอ่ย

"นั่นสินะ แต่ครั้งนี้ทุกอย่างก็จบแล้ว ถูกทำลายจนหมดละ แล้วเจ้าจะขอพระอะไรอีกสองข้อ"

มุซอลหันหน้าไปมองข้างทาง

"ไม่ขอ"

"เพื่ออะไร จะขังนางให้อยู่ในซาคารอย่างนั้นนะเหรอ"

"หึๆ ไม่ใช่หรอก"

อัสมายาเลิกคิ้ว แต่มุซอลก็ไม่ยอมพูดอะไรอีก จนกระทั่งรถยนต์ของพวกเขาทั้งตัวลงบนถนนออเรนจ์ พิกโค จากนั้นแล่นเข้าไปจอดในลานจอดรถด้านหลังอะพาร์ตเมนต์ของเคียคี่

"ขึ้นไปพักเถอะอัสมายา" ชายหนุ่มเขย่าไหล่ปีศาจของเขา

อัสมายาปรือตาขึ้น แล้วหายตัววับไปจากตรงนั้น ขณะที่มุซอลเอ๋ยกับเฟอร์แคสว่า

"ส่งข่าวไปบอกแฟนทอมด้วยว่า ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว"

"ครับ มาสเตอร์"

มุซอลเปิดประตูลงจากรถ ชายหนุ่มเดินไปได้แค่สองก้าวก็หายตัว
มาโผล่อยู่ที่หน้าเรือนกระจกบนชั้นคาเฟ่ของร้านน้ำชาวิทาเรีย มุซอล
เปิดประตูเรือนกระจกเดินเข้าไป

"นายมาเป็นคนที่สองนะ" เกลดาเอ่ยทัก ขณะรินน้ำชาใส่ถ้วย

มุซอลเหลือบมองซองจดหมายสีแสดที่วางอยู่ข้างมือของเกลดา
แล้วถามว่า

"จดหมายเชิญมาแล้วสินะ"

"ใช่ พร้อมมกติกาก็เอนคือต้องหงุดหงิดมากๆ แน่"

มุซอลยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ ขณะที่เกลดาวางถ้วยน้ำชาอีกใบลงตรง
ที่นั่งตำแหน่งหัวโต๊ะ ซึ่งเคยตีปรากฏตัวขึ้นทันที

"ฮัลโหลจะมาซักคนหนึ่ง โอ้ วันนี้เป็นซาอุหลาบหรือ" เคียตีเอ่ย

"เห็นอากาศเริ่มร้อนขึ้นแล้ว ได้กลิ่นหอมๆ ก็น่าจะดี" เกลดาตอบ

"กติกาอะไร" มุซอลถาม แต่เกลดายังไม่ทันตอบ ประตูเรือน
กระจกก็เปิดออกโดยพิศก้า หญิงสาวสบตามุซอลแวบหนึ่ง แล้วหันไปยิ้ม
ให้เกลดาพลางเดินไปนั่งข้างๆ

"การแข่งขันบังคับเล่นเป็นทีม" เกลดาเอ่ย

"ก็เป็นทีมทุกปีไม่ใช่หรือไง" มุซอลแย้ง

"แต่ทุกครั้งไม่ได้บังคับว่า ห้ามเอาคนในสังกัดเดียวกันมาร่วมทีม"

"โฮ่ ปีนี้เล่นแรงนะ แต่เอ แล้วลงแข่งคนเดียวได้ไหม" พิศก้าถาม
พลางยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ

เกลดาสำหวัหน้า "ไม่ได้ เป็นข้อกำหนดของค่านแรกในปีนี้ ทุกคน
ต้องสร้างทีมกับคนนอกสังกัด และต้องส่งเอกสารให้ตรวจสอบคุณสมบัติ
ตามเงื่อนไขที่กำหนดก่อนวันงานสามวันด้วย นี่ไงจดหมาย"

เคียตีรับจดหมายจากเกลดามาเปิดอ่าน พลางเอ่ยกติกาย่ออื่นๆ ว่า

"รวมทีมโดยมีสมาชิก 2-5 คน อายุสมาชิกในทีมทุกคนรวมกัน
ต้องไม่เกินสองร้อยปี นอกจากกัลดราบกแล้ว ห้ามมีสมาชิกที่ใช้ศาสตร์

อื่นซ้ำกัน อืม แล้วทำไมไม่มีกฎข้อสำคัญที่ว่าห้ามใช้อะบลามีลินเหมือนที่เคยเขียนไว้ทุกปีล่ะ"

"ที่น่าสนใจมันมีมากกว่านั้น นายอ่านหมายเหตุหรือยัง" เกลดาเตือน เคียตียัม

"สองร้อยปีที่ว่าไม่รวมอายุโค้ช"

ทุกคนมองหน้าเคียตียัมแล้วหันไปมองเกลดา คนถูกมองจึงตอบว่า

"ฉันก็ถามในที่ประชุมซึ่งเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะเหมือนกันว่าทำไม"

มุซอลเล็กคิ้ว "แล้วคำตอบ?"

"เพราะมีผู้เข้าร่วมแข่งขันหนึ่งคนเป็นแม็กซ์ลิสต์ ทรายบเท้าที่เขาคนนั้นยังเข้าร่วมการแข่งขันโลกก็อคเฟสคิวัล ก็จะยกเว้นกฎเหล็กที่ห้ามใช้อะบลามีลิน และการมีโค้ชคือการเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย เพราะส่วนกลางคงคุมกันผู้เข้าแข่งขันทุกคนไม่ได้"

พิกก้าหัวเราะ "แล้วพวกเขาไม่กลัวหรือว่า เจย์ใช้โฮโนรุสในการแข่งขันก็ได้"

เกลดาพยักหน้า "นั่นไม่มีข้อห้ามนะ เพราะยังไม่เคยมีประวัติว่ากัลคัคนไหนใช้ได้"

"เพราะกัลคัคนเดียวที่สามารถใช้โฮโนรุสได้และพวกเขารู้จักดีฉันไม่ยอมเข้าร่วมการแข่งขันโลกก็อคเฟสคิวัลสักครั้งเลยนะสิ" เสียงของวิกดังขึ้น พร้อมกับสีหน้าอันว่างุ่นของเธอ และพิกก้าที่เอ่ยขึ้นว่า

"วันนี้ฉันอยู่ได้แค่แป๊บเดียวนะ มีวัตถุดิบใหม่เข้ามา กำลังทดลองทำเมนูใหม่กับแอ็กอยู่"

เคียตียัมพยักหน้า "ได้ งั้นเราเริ่มประชุมกันเลย ใบชาที่จะเอาเข้าประชุมเตรียมพร้อมหรือยัง พิกก้า"

"พร้อมแล้ว ตั้งแต่พุงนี้บริษัทขนส่งที่เราคิดไว้จะมารับไป วิทจะมาคุมด้วยตัวเอง ฉันติดคอรัปให้มาช่วยดูด้วยแล้ว" พิกก้าตอบพลางหันไปมองวิก

"นายแจ้เจ็ๆ หรือยังว่าจะเอาพวกเขาไป"

วิกสายหน้า "ยังไม่ครบทุกคน แต่พอซึ่กับฟิลลิ่งบอกแล้วมั้ง"

"ย้าอีกทีก็ดี เพราะฉันต้องจอร์รถกับที่พักไว้ให้" พิกก้าย้า

วิกพยักหน้า เกลดคาเลยถามขึ้นว่า

"งานจัดวันที่ 23-24 พฤษภาคม นายจะออกเดินทางตั้งแต่วันที่ 22 หรือก่อนหน้านั้น"

"ยี่สิบเอ็ดเช้า มันมีงานที่นำราคาญจกก่อนวันประมุขงานหนึ่ง" วิกตอบทั้งที่ยังพุกหน้ากับแขน เกลดคาเลิกคิ้วแล้วมองไปทางเคียตี้ หัวหน้า มาสเตอร์ของร้านจึงตอบแทนว่า

"งานเลี้ยงสังสรรค์ของอัลคิลนะ ปีนี้เขาเอามาจัดก่อนวันเริ่มงาน"

เกลดคาไฉนอย่างนั้นก็ยิ้ม "อย่างนี้วิกก็หนีกลับไม่ได้นะสิ"

"โดนบังคับให้เข้าร่วมด้วยเลยละ" เคียตี้ย้า เกลดาวยิ้มกว้าง

"ก็ไม่ควรหนีกลับอยู่แล้ว งานแบบนั้นเขาไปเพื่อหาคอนเนคชั่นกันทั้งนั้น" มูซอลเอ่ยส่ายหัว แต่วิกไม่สนใจตอบโต้ ทิกก้าเลยเอ่ยว่า

"อัสมายากินไปอาหารของนอร์ทไปเยอะ นายตรวจร่างกายเธอ บ้างหรือเปล่า"

มูซอลหันมาสบตาทิกก้าแล้วพยักหน้า "ตรวจแล้ว ไม่มีอะไรผิดปกติ นอกจากบ่นว่าไม่อร่อย"

"ถ้ายังงี้ก็เฝ้าดูอาการไว้หน่อยก็ดี แม้ปีศาจอัสโมวจะสามารถกินปีศาจได้ไม่จำกัดก็จริง แต่จิตวิญญาณของนอร์ทก็ไม่ใช้จิตวิญญาณธรรมดา ถ้านายอยากได้ยาปฐูล้างพิษก็มาขอแล้วกัน"

"ได้ ขอใบ" มูซอลตอบ

แก๊ก!

ประตูเรือนกระชกเปิดออกพร้อมกับฮัลฟี่ที่ก้าวเข้ามาด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน ทิกก้าลุกขึ้นแล้วยื่นมือไปหาคนรัก

"เพิ่งกลับมาถึงเธอ" เคียตี้ถาม

"ใช่ งานที่คาร์คิสหนักกว่าที่เห็น คำขอให้มีการค้นหาวินิจฉัยที่

สูญหายสูงกว่าหัวฉันอีก" ฮัลฟี่ตอบแล้วยอมให้ทศกัณฐ์บอกว่าเขาเพื่องั่งลงบนเก้าอี้

"เท่าที่เห็น น้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ได้คงมากพอคุณ" เกลด้าเอ่ยเสียงขรึม

"ขนาดนายกับทรอยอยู่ที่นั่นนะ ถ้าไม่อยู่คนต้องตายมากกว่านี้แน่"

ฮัลฟี่เอ่ยเสียงเครียดพลางล้วงบางอย่างออกมาวางบนโต๊ะ

"ตามคำขอของพิก ฉันได้ตัวอย่างน้ำศักดิ์สิทธิ์มา"

พิกกำลูกชิ้นคว่ำขวคแก้มมาถึอ

"ขอปใจ ฉันสงสัยว่า เขา คิดว่าจะสามารถสร้างน้ำมันศักดิ์สิทธิ์จากการวิเคราะห์เพียงอย่างเดียวได้จริงๆ เหรอ เลยอยากจะทดลองดูอีกอย่าง งานนี้วิคคุตสำหรับออกโรงเอง"

คนที่นอนหลับตาอยู่ลิ้มคาชิ้นพลางเอ่ยว่า "ก็แค่อยากให้มีมันจบๆสักที ไหนๆ ทุกองค์ประกอบก็ครบแล้ว"

"เดี๋ยว ฉันตกข่าวอะไร" เกลด้าถาม พิกกำเลยชี้วิคคุตพลางเอ่ยว่า

"หมอนี้ไปบ้านเจย์ที่สการ์เล็ต"

"เพื่อ? หรือว่า..."

คำพูดของเกลด้ายังไม่ทันจบ วิคก็เอ่ยเสียงเนือยว่า

"ก็เห็นว่าเขาอยากได้น้ำศักดิ์สิทธิ์คุณภาพดี เลยเพิ่มส่วนผสมให้"

"ด้วยการยืมเวลาไปเอาหยคน้ำแห่งกัลคราบทองของเจย์เนี่ยนะ!"

เกลด้าถามเสียงสูง

วิคปรือตา "ก็มันฟรี แต่จริงๆ ก็เนือยนะ อืม ฉันขอค่าแรงด้วยสิ เมจ นายเป็นคนกำหนดการกิจป็นนี้ของอัสรูโซนี่"

เคียคียัม "นายไปทำงานด้วยร่างวิญญาณ วิญญาณไม่มีค่าแรงหรอก"

"ซิ" คนไม่ได้รับเงินเพิ่มหลับตาลง

ที่ประชุมตกอยู่ในความเงียบชั่วขณะ แล้วเคียคียัมก็พูดขึ้นว่า

"ถ้ามากันครบแล้ว ฉันก็จะขอประชุมหัวเรื่องสำคัญเลยแล้วกันนะ ทุกคนคงรู้แล้วว่า ฉันเริ่มสอนอะบลามีลินให้เจย์แล้ว"

เคียดก็กวาดตามองเพื่อนร่วมงานทุกคนแล้วพูดต่อว่า

"ฉันให้ลิซซาร์คประเมินเขาก่อน และให้ประเมินเจย์อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เขากลับมาจากการคิสแล้ว ผลประเมินที่ได้น่าประหลาดมาก" เคียดก็หยุคพุด พลังสูญหายใจลึก

"เขาใกล้จะทำสำเร็จแล้ว?" เกลคาถามขึ้นก่อน

เคียดก็ส่ายหน้า

"ยัง เจย์ทำลายนาฬิกาชีวิตของตัวเองด้วยการดื่มหยคน้ำแห่ง กัลคราบก็จริง แต่ที่ผ่านมาฉันมองไม่เห็นทรายแห่งชีวิตที่ควรจะต้องอยู่ รอบตัวเขาเลย ดังนั้น ฉันจึงสงสัยมาตลอดว่า เขาสร้างมันได้สำเร็จหรือ ยัง แต่ตอนนี้เมื่อแน่ใจแล้วว่า เขายังไม่สามารถสร้างนาฬิกาทรายแห่ง อะบลามิลินได้ ก็มีข้อสงสัยเพิ่มขึ้นอีกว่า แล้วทรายที่ควรอยู่รอบตัวเขา มันหายไปไหน"

"จริง ถ้าเขาดื่มหยคน้ำแห่งกัลคราบเข้าไป รอบตัวเขาจะต้องมี ไอพลังของทรายแห่งชีวิตบ้าง" ทิดก้าเอ่ย

"ใช่ พอมองอย่างนี้แล้ว มันจึงมีสิ่งที่ผิดปกติหลายอย่างเกี่ยวกับ ร่างกายของเขา ทั้งที่ยังไม่สำเร็จศาสตร์แห่งอะบลามิลิน แต่ฉันกลับสัมผัส กลิ่นอายของอะบลามิลินในตัวเขาไม่ได้ ทั้งที่มีพ่อมดแค่สองประเภท เท่านั้นที่ฉันจะไม่ได้กลิ่น หนึ่งคือ คนที่สำเร็จศาสตร์แห่งอะบลามิลินแล้ว และสองคือคนที่ไม่ฝึกศาสตร์นี้เลย"

"แต่เจย์ฝึก" เกลคาแย้ง

"และเขาใช้ชีวิตนับถอยหลังลงทุกวัน พวกนาย...เข้าใจที่ฉันพูด ไหม"

ทั้งเรือนกระจกอยู่ในความเงียบไปชั่วขณะ แล้วเป็นริคที่เอ่ยขึ้นว่า

"เขาคงนึกตั้งใจซ่อนทรายพวกนั้นไว้ คำถามคือ ซ่อนไว้ที่ไหน และต้องเป็นสถานที่ที่ใกล้มากพอเพื่อเชื่อมต่อกับร่างกายของเขาได้ และ ยังเก็บซ่อนกลิ่นอายของอะบลามิลินเอาไว้ได้ด้วย"

"มนุษย์ปกติที่ไหนจะทำได้ เรื่องแบบนี้ยิ่งทำก็เหมือนยิ่งเร่งให้

ตัวเองตายไว้นั้น ทราบแห่งชีวิตเป็นของที่ถ้าอยู่ผิดที่ มันจะสลายตัวเร็วขึ้นไม่ใช่หรอ" พิก้าแย้ง

"ใช่ แต่ถ้าทำให้ถูกวิธี มันก็เป็นวิธีที่ปกป้องกลิ่นอายและยังมีพลังชีวิตอยู่ได้" เคียค็่อย ทำให้พิก้าหันมามองเขา

"นายกำลังจะพูดอะไร"

มุมปากของเคียค็่อยก็ขึ้น ขณะมองตรงไปยังฮัลฟี

"ถ้ามันจริง นายจะตรวจสอบได้ไหม"

ฮัลฟีขมวดคิ้วแล้วเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ

"ความยากมันอยู่ที่ถึงฉันอยากตรวจสอบ ก่อนเริ่มฉันก็ต้องได้รับอนุญาตจากคนคนหนึ่งก่อน"

"ใคร" มูซอลถาม

"เจย์" ฮัลฟีตอบ

"เจย์คงยอมละมั้ง เขาเองก็อยากรู้จักตัวเองอยู่แล้ว" พิก้าออกความเห็น แต่ฮัลฟีกลับส่ายหน้าแล้วเอ่ยว่า

"เจย์คนก่อน"

3

ถ้ำอุนญาต

เจย์เคลื่อนตัวไปตามจัตุรัสกลอย่างคล่องแคล่ว วันนี้มาสเตอร์

เคียดี้ต้องการคุณผลการฝึกของเขาเพื่อประเมินรอบสอง เจย์จึงตั้งใจเต็มที่ จัตุรัสกลอันเล็กที่เขาใช้เป็นตัวช่วยในการเคลื่อนที่หมุนกลับทิศไปมา ขณะช่วยเขาให้เคลื่อนตัวไปตามตำแหน่งของหมายเลขจนกระทั่งถึง หมายเลขสุดท้าย แล้วร่างของเจย์ก็ถูกคัดออกจากจัตุรัสกลที่เปลี่ยนรูปร่าง เป็นลูกบาศก์ แล้วตัวเลขชุดใหม่ก็ปรากฏขึ้น เจย์จึงควบคุมและเคลื่อนย้าย ตัวเลขเหล่านั้นให้ไปอยู่ที่ตำแหน่งใจกลางลูกบาศก์ แล้วมันก็หายไป

เจย์พบว่า ยิ่งเขาฝึกเคลื่อนตัวในจัตุรัสกลได้คล่องมากเท่าไร เขาก็ จะควบคุมอักขระมนตราบนจัตุรัสกลได้ง่ายขึ้นเท่านั้น มันอาจเกี่ยวกับที่ เขาค้นชินกับการเคลื่อนที่ก็ได้ เขาเลยมีรูปแบบการเคลื่อนที่ไปยังเป้าหมาย อยู่ในหัวมากขึ้น การตอบสนองจึงเร็วขึ้นด้วย

ปู้ง!

ตัวเลขตัวสุดท้ายถูกสลายไป ณ ใจกลางจัตุรัสกล แล้วอาณาเขต ของอะบลามีลินที่เกิดจากลูกเต๋าก็หายไป เจย์ลคมีอมาทาบอก เขารับรู้ ได้ว่าตัวเองกำลังหอบอย่างหนักหน่วง ปกติเขาก็เคลื่อนไหวได้เชื่องช้า และเหนื่อยง่ายอยู่แล้ว การใช้ศาสตร์แห่งอะบลามีลินติดต่อกันเป็นเวลา

นาน ยิ่งทำให้ร่างกายเขาเหนื่อยมากขึ้น

"ดีมาก" เคียค็เอ่ยชม

เจย์ค้อมศีรษะให้ครูฝึก ก่อนจะเงยหน้าฟังคำวิจารณ์การใช้พลังของเขา

"คุณเรียนรู้ได้ไวอย่างที่ผมคาด ถือว่าผ่านขั้นการควบคุมแล้ว ต่อจากนี้ก็จะเข้าสู่ขั้นตอนที่สำคัญไม่แพ้การรักษาสมดุลและการควบคุมพลัง"

เจย์สูดหายใจลึก จากที่เขาอ่านตำราการฝึกในศาสตร์นี้มา สิ่งที่มาสเตอร์สอนนั้นตรงกับหลักการสอนขั้นพื้นฐานของอะบลามีลินทุกประการ เริ่มจากการรักษาสมดุล ตามด้วยการควบคุม และขั้นต่อไปก็คือ...การสร้าง

"เราจะมาเรียนรู้วิธีการสร้างจักร์สกลกัน"

เจย์กลืนน้ำลาย เมื่อได้ยินเคียค็เอ่ยด้วยน้ำเสียงธรรมดา

"จักร์สกลหากดูเพียงผิวเผิน มันก็คือตารางที่ประกอบขึ้นด้วยสี่เหลี่ยมจักร์สธรรมคาฯ แต่ความจริงก็อย่างที่คุนรู้ตอนฝึกการเคลื่อนที่นั่นแหละ มันไม่ใช่แค่สี่เหลี่ยมธรรมคาฯใช้ไหม"

"ครับ มันเป็นลูกบาศก์ในรูปแบบของสี่มิติ"

เคียค็พยักหน้าแล้วลากนิ้วเป็นเส้นตาราง เส้นสี่ทองลูกลากขึ้นอย่างง่ายดาย เจย์ลากมือตาม แต่กลับไม่สามารถลากเส้นให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมจักร์สได้

"อะบลามีลินเป็นศาสตร์เวทมนตร์แห่งวัตถุเช่นเดียวกับกัลศรากับ แต่แตกต่างกันตรงที่ว่า มันมีส่วนผสมของพลังทางจิตวิญญาณอยู่ด้วยพอสมควร ผู้ฝึกศาสตร์แห่งอะบลามีลินจึงทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมต่อระหว่างสิ่งที่ป็นวัตถุกับที่ไม่ใช่วัตถุ" เคียค็เอ่ยพลางหมุนนิ้ว สี่เหลี่ยมที่เขาสร้างขึ้นจึงหมุนตามแล้วค่อยๆ กลายเป็นลูกบาศก์

"คำถามคือ การเชื่อมต่อคืออะไร"

เจย์มองลูกบาศก์ที่เกิดขึ้นลูกหนึ่งแล้วก็เพิ่มเป็นสองลูก ยิ่ง

ลูกบาทก์ทั้งสองหมุนเร็วขึ้น รูปร่างของมันก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นรูปทรงของนาฬิกาทรายได้อย่างน่าอัศจรรย์

'โห ทำได้แล้ว สุดยอดเยี่ยม' เจย์คิด พลังมองนาฬิกาทรายอย่างชื่นชม ก่อนจะรู้สึกตัวว่าเขาต้องตอบคำถามของมาสเตอร์ ชายหนุ่มจึงรีบตอบว่า "เอ่อ มันหมายถึง การประสานพลังกันหรือเปล่าครับ"

"ใช่ มันคือการประสานพลัง ระหว่างพลังจากจิตวิญญาณกับพลังของร่างกาย..."

เจย์แบมือแล้วสร้างจัตุรัสกลขึ้นมา ชายหนุ่มเงยหน้ามองนาฬิกาทรายของมาสเตอร์เคียตี้แล้วคิดตาม เจย์สร้างจัตุรัสกลขึ้นมาได้ แต่ไม่สามารถสร้างลูกบาทก์อย่างที่มาสเตอร์ทำได้

'ความแตกต่างระหว่างการสร้างของสองอย่างนี้ คืออะไรกันนะ'

"ซึ่งผลผลิตจากการประสานพลังนั้นก็คือ ทรายแห่งชีวิต"

เจย์กะพริบตา แล้วเลื่อนตาจากนาฬิกาทรายไปสบตาเคียตี้ มาสเตอร์หนุ่มจึงแยมยิ้มให้

"จัตุรัสกลธรรมดาสามารถสร้างขึ้นมาได้จากพลังวิญญาณเพียงอย่างเดียว แต่ถ้าจะสร้างนาฬิกาทรายแห่งอะบลามีลิน วัตถุพิเศษที่ใช้ต้องเป็นสิ่งที่ยึดแน่นด้วยพลังวิญญาณและพลังของร่างกาย นั่นก็คือ ทรายแห่งชีวิต"

"หมายความว่า ที่ผ่านมามีใช้อะบลามีลินโดยใช้แค่พลังวิญญาณนั้นหรือครับ" เจย์ถามด้วยความงุนงง

เคียตี้พยักหน้า

"เป็นไปได้อย่างนั้น เพราะผมไม่ได้กลืนทรายแห่งชีวิตจากตัวคุณเลย"

เจย์ยกมือลูหลังคอ เขาเองก็เคยสงสัยว่า เขาเป็นพ่อมดในศาสตร์เวทมนตร์สายไหนกันแน่ จนกระทั่งเขามาเข้าใจภายหลังว่า เขาใช้ศาสตร์เวทมนตร์ได้อย่างชำนาญทั้งหกศาสตร์ ห้าในหกศาสตร์เวทมนตร์นั้นเจย์คนก่อนได้ก้าวล้ำไปถึงจุดสูงสุดของศาสตร์นั้นๆ แล้วด้วย มีเพียงศาสตร์

แห่งอะบลามีลินเท่านั้นที่ได้รับการยืนยันแน่นอนแล้วว่า เขายังฝึกไม่สำเร็จ

"เป็นกลิ่นเดียวกับที่ผมได้กลิ่นจากตัวพีชีราฟกับพีโจแอนน์หรือเปล่าครับ"

เคียค็พยักหน้า

"ใช่ ทั้งสองคนนั้นอยู่ในช่วงถ่ายเททรายแห่งชีวิต"

"ถ่ายเท?"

มุมปากของหัวหน้ามาสเตอร์แห่งร้านน้ำชาวิทาเรียยกขึ้นนิดๆ

"มันก็มีวิธีอื่นอยู่เหมือนกัน ถ้าไม่อยากใช้วิธีแบบโบราณอย่างการคืบหยคน้ำแห่งกลคราบก เพื่อทำลายนาฬิกาชีวิต"

เจย์ยิ้มแห้ง ก่อนจะเอะใจว่ามาสเตอร์เคียค็พต้องการจะสื่ออะไร

'ถ้าตลอดมาเราใช้อะบลามีลินผ่านพลังวิญญาณ แอมรอบตัวเราไม่มีกลิ่นของทรายแห่งชีวิตเลย แต่เราก็คงมีชีวิตอยู่...'

"แล้วทรายแห่งชีวิตของผมอยู่ที่ไหนล่ะ" เจย์ครุ่นคิดพลางพิมพ์าขณะมองเคียค็พอย่างจนปัญญา เจย์รู้ตัวว่าด้วยสภาพร่างกายตอนนี้ เขาไม่มีทางกู้ความทรงจำที่หายไปกลับมาได้เลย

"นั่นละ สิ่งที่เราต้องคุยกันวันนี้ คุณคนก่อนเอาทรายแห่งชีวิตไปเก็บไว้ที่ไหน"

"แต่ผม...ลืมไปหมดแล้ว" เจย์ตอบอย่างจนแต้ม

เคียค็พมองเจย์นิ่งๆ ครู่หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบกับดวงตาอีกคู่ ซึ่งเจ้าของดวงตานั่งเฝ้าอยู่บนศีรษะของเจย์มาตั้งแต่เริ่มฝึกอะบลามีลิน เจย์จึงเลื่อนตาขึ้นมองคาม แล้วอุทานว่า

"กิดิม!"

'ไอ้ผมทองจอมเจ้าเล่ห์' กิดิมเอ่ย

"แต่กิดิมทำพันธสัญญากับผมคนก่อนว่า จะเก็บความลับทั้งหมดไว้" เจย์แย้งขึ้น

"ใช่ แต่รู้อะไรไหมเจย์" เคียค็พหลบตาลง

เจย์กะพริบตา แล้วทันทีที่เคียค็พเลื่อนตาขึ้นมาสบตาเขาอีกครั้ง

ร่างกายของเจย์ก็สะท้อนเอื้อมเพราะดวงตาที่เพ่งตรงมาพร้อมกับคำพูดว่า
"เอเทมมูนั้นมีประโยชน์มากกว่าที่คุณคิดนะ"

เปรี้ยะ!

กระแสพลังที่พุ่งออกมาจากเคียวที่ทำให้บาร์เรียร์ของกิคมที่ทาง
ป้องกันเจย์อยู่ตลอดถึงกับร้าว เจย์มองรอยแตกนั้น แล้วเคลื่อนไหวตัวถอย
ห่างจากเคียวคือคโนมัตติ แม้สมองของเจย์จะยังไม่เข้าใจสิ่งที่เคียวที่พุดนักร
แต่กลางสังหรณ์ของเขาก็บอกว่า สิ่งที่เคยคิดว่าคิดและกำลังจะทำเป็นอันคราย
ต่อหนึ่งในสมาชิกครอบครัวของเขาแน่นอน

แวบ!

อยู่ๆ แรงกดดันและกระแสพลังของมาสเตอร์หนุ่มก็หายไป แล้ว
เคียวก็หัวเราะหิเบาๆ

"มะ...มาสเตอร์" เจย์ร้องเรียก ก่อนจะรู้สึกได้ว่า เอเทมมูของเขา
อีกสี่คนก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเขาโดยพร้อมเพรียง

"ออกมากันพร้อมเพรียงขนาดนี้ แสดงว่าผมคิดถูกสินะ"

เนโรยกมือขึ้นกอดอก ขณะที่โฟร์เทียถอนหายใจแรงๆ แอนนิมอส
หันมาส่งยิ้มให้เจย์ แล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับคิมก่อนหันไปเอ่ยกับซีโรว่า

"ในที่สุดก็ถึงเวลานี้จนได้ ว่าไหม"

คิมถอนหายใจเฮือก แล้วกระโดดลงจากศีรษะของเจย์เพื่อมารวม
กลุ่มกับเอเทมมูคนอื่นๆ

"พวกคุณจะทำอะไร" เจย์ถามอย่างใจไม่สู้ดี แต่คนตอบคำถาม
ของเจย์กลับเป็นผู้มาใหม่ซึ่งเพ็งก้ำวขึ้นมาบนชั้นคาเฟ่อย่างฮัลฟี่

"พวกเขาจะคืนทรายแห่งชีวิตให้นายยังงั้นละ"

"ครับ?"

ฮัลฟี่เดินผ่านเจย์ไปหาเคียว แล้วหันไปมองเหล่าเอเทมมูทีละคน
ก่อนจะหยุดสายตาก็คิม

"รู้ไหมทำไมคิมถึงอยู่กับนายเสมอ เจย์"

"เพราะคิมทำพันธสัญญากับผมครับ" เจย์ตอบ พลังมองแผ่น

หลังของเอเทมมุแห่งผืนดินที่ไม่หันกลับมาองเขา หรือส่งสายตาคู่เหมือนเคย

'กิดิมโกรธอะไรผมหรือ' เจย์ถาม แต่ก็กิดิมไม่ตอบ

"นั่นก็ใช่ แต่เอเทมมุไม่จำเป็นต้องตัวติดกับเนโครแมนเซอร์ตลอดเวลา คุณอาจฉันทกับบอนลี เอเทมมุคนอื่นๆ ของนายก็เหมือนกัน พวกเขาไม่ได้อยู่ใกล้ๆ นายตลอดใช่ไหมล่ะ"

เจย์พยักหน้า ถึงอย่างนั้นเขาก็สนใจทุกครั้งที่กิดิมอยู่กับเขา น้ำหนักอันน้อยนิดของกิดิมสามารถสร้างความอุ่นใจให้เขาได้อย่างมหาศาล ถ้านั่นเกิดจากการที่กิดิมเลือกที่จะอยู่กับเขา เจย์ก็ยินดี

พอคิดถึงตรงนี้ เจย์ก็นึกได้ว่า หากเป็นเวลาปกติ กิดิมคงจะไปแล้วว่า เขาพูดจาว่าขลุ่ย แต่ครั้งนี้กิดิมกลับไม่พูด

'ทำไมล่ะ กิดิม' เจย์ถาม แต่ไม่ได้รับคำตอบ ขณะที่ฮัลฟีเอ่ยต่อ

"ฉันเองก็ไม่ทันนึกว่า ทำไมกิดิมถึงทำอย่างนั้น จนกระทั่งเมื่อยืนยันว่า นายไม่ได้ครอบครองนาฬิกาทรายแห่งอะบลามิลิน และรอบตัวนายก็ไม่มีกลิ่นอายของทรายแห่งชีวิตอยู่เลย ดังนั้น จึงมีเพียงข้อสันนิษฐานเดียวที่พวกเราเห็นตรงกันก็คือ นายคนก่อนได้เก็บซ่อนทรายแห่งชีวิตไว้ในที่ที่ใกล้ตัวและมีคซิดที่สุด ซึ่งก็คือ..."

ฮัลฟีชี้ไปที่กิดิม "ในตัวกิดิม"

เจย์อ้าปากค้างอย่างคิดไม่ถึง พลังมองแผ่นหลังของร่างที่เหมือนเขาอย่างกับแกะ ผิดแต่มีขนาดเล็กจิ๋ว กิดิมยื่นกอดคอกอย่างแผ่วแผดเฉยหน้าอยู่กัฮัลฟีและเคียคั ขณะที่เคียคัพูดต่อว่า

"ผมเองก็ไม่ทันคิดเรื่องนั้น เพราะมันเป็นวิธีการเก็บทรายแห่งชีวิตที่ทำได้ยาก และเท่าที่เคียเห็นคนใช้ชีวิตนี้ก็มีแต่คนที่เก็บทรายแห่งชีวิตไว้เพียงเล็กน้อย ไม่เคยมีใครยอมเสี่ยงเก็บทรายแห่งชีวิตทั้งหมดของตนไว้ในตัวเอเทมมุ เพราะหากเอเทมมุคนนั้นมีพลังไม่แกร่งพอ ทั้งเอเทมมุคนนั้นและทรายแห่งชีวิตก็จะสูญสลายไปก่อนเวลาอันควรอย่างน่าเสียดาย"

"แต่ผมทำแบบนั้นหรือครับ และก็สำเร็จ" เจย์ถามอย่างไม่

อยากเชื่อ

"นั่นคือสิ่งที่ฉันอยากตรวจสอบ เป็นไปได้ว่านายไม่ได้เก็บทราย
แห่งชีวิตทั้งหมดไว้ในตัวกิดิม แน่نونว่า หากเราได้ตรวจสอบกิดิม เราก็
จะรู้ที่อยู่ของทรายแห่งชีวิตทั้งหมดของนาย"

"ตรวจสอบ...หรือครับ" เจย์ยังไม่เข้าใจอยู่ที่

ซีโรจึงอธิบายเสริมขึ้น

"พวกเขาหมายถึง การสลายร่างของกิดิมเพื่อนำทรายแห่งชีวิต
ออกมาล่ะ"

"สลาย..." เจย์ทวน

"ก็คือทำลาย เพราะแต่แรกกิดิมเป็นเอเทมมูที่ไร้รูปร่างอยู่แล้ว
การที่ยังคงรูปร่างเหมือนกับเจ้าตัวจิ๋วแบบนี้ได้ ก็เพราะร่างนั้นสร้างขึ้น
จากทรายแห่งชีวิตของเจ้ายิ่งงล่ะ" ซีโรตอบ ทำให้เจย์เคลื่อนไหวความยืน
บั่งตัวกิดิม แล้วค้อมศีรษะให้ฮัลฟี

"อย่าทำเลยนะครับ"

'ไอ้บ้า' กิดิมเอ๋ย แต่เจย์กลับเงยหน้ามองฮัลฟีและเคียดศัลวางย้าวว่า

"อย่าทำเลยนะครับมาสเตอร์ มันต้องมีวิธีอื่น...เอ่อ จะมี...ไหมนะ"

ฮัลฟีหันไปสบตาเคียดศัล แล้วหันกลับมาตอบเจย์ว่า

"ถึงอยากทำแค่นั้นก็ทำไม่ได้หรอก"

"เพราะอะไรครับ"

"เพราะต้องได้รับคำอนุญาตจากนายก่อน"

"ผมไม่อนุญาตครับ" เจย์ตอบทันควันจนฮัลฟีหลุกยัม

"ไม่ใช่ นาย แต่เป็นนายคนก่อน"

เจย์กะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มกว้าง "คินะที่ผมความจำเสื่อม"

คำตอบนั้นทำให้ทั้งบริเวณตกอยู่ในความเงียบ ขณะที่เหล่าเอเทมมู
ต่างพากันถอนหายใจ เมื่อเห็นเจย์มีท่าทางโล่งอกแบบแปลกๆ

"ถ้าไม่อนุญาต แล้วคุณจะทำนาฬิกาทรายแห่งอะเบลามีลินขึ้นมา
ได้อย่างไร"

คำถามของเคียตี้ทำให้รอยยิ้มของเจย์ค่อยๆ หุบลง มาสเตอร์ได้อธิบายมาก่อนแล้วว่า เขาจะสร้างนาฬิกาทรายแห่งอะบลามีลินได้ต้องใช้ทรายแห่งชีวิต แต่ตอนนี้เขาไม่มีทรายแห่งชีวิตเลย แล้วจะสร้างมันได้อย่างไร

"ไปคิดดูแล้วกัน แล้วค่อยมาบอกผมอีกที วันนี้พอแค่นี้ละ ไปพักเถอะ"

เจย์ยังไม่ทันได้คอมพิวเตอร์ชะลา เคียตี้ก็หายตัวไปแล้ว เจย์สบตาฮัลฟ์แล้วถามว่า

"ผมทำให้มาสเตอร์เมจโกรธหรือเปล่าครับ"

ฮัลฟ์ยิ้ม

"นายคงไม่อยากเห็นเมจโกรธจริงๆ หรอก ไปพักแล้วลองคิดดูเถอะว่าควรทำยังไง"

เจย์หันไปมองเหล่าเอเทมมูที่มองมายังเขาเช่นกัน ชายหนุ่มยังย่ำคำเค็ม

"ไม่ครับ ผมไม่อนุญาต"

"อืม งั้นก็ค่อยๆ คิดนะ ฉันไปก่อน"

พุกจบ ฮัลฟ์ก็เดินกลับไปยังบันไดทางลงจากชั้นคาเฟ่ เจย์เลยหมุนตัวมองตามแล้วถามไล่หลังฮัลฟ์ไปว่า

"ถ้าเป็นคุณฮัลฟ์ คุณจะเลือกทำลายคุณโบนหรือครับ"

ฮัลฟ์ที่กำลังจะก้าวลงบันไดชะงัก แล้วหันมาสบตาเจย์

"นายคิดว่าไงล่ะ"

เจย์ส่ายหน้า ฮัลฟ์เลยยิ้มอ่อนให้ แล้วตอบว่า "ฉันก็จะเลือกเหมือนนายแหละ"

"ใช่ไหมล่ะครับ"

ฮัลฟ์พยักหน้าแล้วเหลือบสบตากับกิติมและเอเทมมูของเจย์ทีละคน พลางเอ่ยต่อว่า

"ฉันไม่รู้หรอกว่า นายคนก่อนตั้งใจจะทำอะไร แต่ในบรรดาการบ้าน

ที่เขาให้นายทั้งหมด โจทย์ข้อนี้นับว่าโหดที่สุดละ คุยกันดีๆ แล้วกัน"

เจย์มองจนฮัลฟี่เดินลงจากคาคฟ้าไปแล้ว ก็หันมามองเอเทมูทั้งห้าคน พลังทรวด้วนลงนั่งบนพื้นอย่างอ่อนแรง ความยินดีที่ตัวเองฝึกฝนจนผ่านแบบฝึกหัดในสองขั้นตอนแรกของศาสตร์อะบลามีลีนหายวับไปเลย เมื่อเจอกับโจทย์ใหม่ที่เกิดขึ้นแทน

'การสร้าง' จะเกิดขึ้นได้อย่างไร หากเขาหา 'วัตถุดิบ' ไม่ได้

ความจริงข้อนั้นทำให้เจย์ยกมือลูบหน้าเพื่อตั้งสติ แล้วเงยหน้ามองเหล่าเอเทมูที่คงรับรู้ได้ว่า เขาคิดอย่างไรกับเรื่องนี้ แต่พวกเขาก็ยังคงรอคอยเจย์ที่อยู่ในความสงบ เพื่อฟังการตัดสินใจของเขา

"ไหนบอกว่า ถึงผมตายไป เอเทมูก็ยังคงอยู่ได้ไงครับ"

"นั่นไม่รวมถึงการสลายร่างเพื่อเอาของนั้นออกมา ทรายแห่งชีวิตเป็นทรายที่มีพลังยิ่งใหญ่ การเก็บกักมันไว้ว่ายากแล้ว แต่การนำมันออกมานั้นยากกว่า เพราะมีแค่วิธีเดียวก็คือ ทำลายภาชนะที่ห่อหุ้มมันไว้เท่านั้น" ซีโรเอ่ย

เจย์มองเอเทมูแห่งผืนป่าอยู่ชั่วขณะ แล้วลากมือผ่านตัวของเอเทมูทั้งหมดจนมาหยุดที่กิดิม และไซ้ เขาจับร่างของกิดิมได้ ทำไมกันนะ ทำไมเขาถึงไม่เคยเอะใจ เอเทมูทั้งห้าคนของเขา มีเพียงกิดิมเท่านั้นที่เขาจับตัวได้ มีเพียงกิดิมเท่านั้นที่เขารับรู้ได้ถึงน้ำหนักตัวแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม ทั้งที่เอเทมูคนอื่นเขารับรู้ได้ถึงพลังเท่านั้น และมีเพียงกิดิมเท่านั้นที่ไซ้ศาสตร์แห่งกัลคราบซึ่งเป็นศาสตร์ที่ต้องเป็นมนุษย์เท่านั้นถึงจะใช้ได้

ถึงอย่างนั้นเจย์ก็ยังยืนยันคำตอบเดิม

"ผมไม่มีทางอนุญาตแน่นอน"

กิดิมที่อยู่ในอุ้งมือเจย์เงยหน้าขึ้น

'เจ้ามันบ้า'

เจย์ยิ้ม กิดิมคืนหลุดจากมือเจย์แล้วลอยตัวขึ้นไปนั่งอยู่บนศีรษะเจย์เหมือนเคย

'แล้วทีนี้จะทำยังไงต่อ'

เจย์กะพริบตาถี่ๆ แล้วยิ้มกว้างขึ้น

'ห้ามพูดคำน่าขนลุกนะ'

"กิดิมใจดี"

'เพี้ยน'

"แล้วเจ้าจะทำยังไงต่อ" โฟร์เทียถาม

เจย์เลยหุบยิ้มแล้วนิ่งคิดครู่หนึ่ง อยู่ๆ ชายหนุ่มก็นึกถึงคำพูดของเนโรที่เคยพูดกับเขาว่า

'การที่เจ้าลืมทุกอย่างไป บางทีมันก็ช่วยอะไรได้หลายอย่างนะ'

"นอกจากผมดื่มหยคน้ำแห่งกัลดราบกเพื่อทำลายนาฬิกาทรายแห่งชีวิตแล้ว การลืมทุกอย่างก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ผมต้องการด้วยใช่ไหมครับ"

เหล่าเอเทมมูหันหน้ามองกัน

"เพราะอะไรครับ"

ไม่มีใครตอบ แต่เป็นเจย์ที่ตอบออกมาเอง

"ไม่ใช่เพราะว่า ผมคนก่อนต้องการให้ผมตัดสินใจจัดการกับปัญหานี้ ด้วยสายตาของคนที่มีองเรื่องนี้โดยตรงไปตรงมาหรือครับ"

เอเทมมูทุกคนยังคงนิ่ง ยกเว้นแค่แอนนิมอสที่ยิ้มร่า เจย์เลยมั่นใจว่าเขาคิดถูก เขาคนก่อนเป็นคนเก่ง และต้องรู้อะไรเยอะมากเลยทีเดียวถึงอย่างนั้นการรู้มากก็อาจไม่ช่วยให้ตอบคำถามบางคำถามได้ เขาจึงเลือกที่จะลืมทุกอย่างไปเสีย เพื่อให้เขาคนใหม่ซึ่งรู้เฉพาะในสิ่งที่ควรรู้ได้ตัดสินใจเอง

'เป็นคนขี้แก้งใช้ได้เหมือนกันนะเราคนก่อนเนี่ย' เจย์คิด ขณะพูดว่า "นั่นเราคงต้องไปหาคุณอัสสุโซ่ก่อน"

"ไปหาอัสสุโซ่ทำไม" โฟร์เทียถามอย่างแปลกใจ

เจย์ขยับตัวลุกขึ้น พลังปักมือไปตามตัว แล้วตอบว่า

"ก็ตั้งแต่ผมตื่นมา สปิริตเพียงคนเดียวที่ใช้กัลดราบกได้ มีแค่เขานี่นา"